

“Dışa bağımlı siyaset” ve strateji

Günümüz siyaseti, fevkalâde girift ve dışa bağımlı. “Zira, biz müteharrik-i bizzat değil, bilvasita müteharrikiz. Avrupa üflüyor, biz burada oynuyoruz. O tenvim (uyutma) ile telkin eder, biz kendimizden hayal edip, asammane (sağırcasına) tahribimizde telkinlerini icra ederiz.”¹ Yâni, teknoloji, teknik, kitle iletişim vasıtaları, eğitilmiş eleman, para, güç ecnebîlerin elindedir. Dolayısıyla, istedikleri gibi siyasî hareketler teşkil etmeleri, yönlendirmeleri tabîi ve hattâ kaçınılmazdır. Siyasetle hareket eden, onların minderinde, onların sahasında güreşiyor demektir. Bu da otomatikman kaybetmek demektir.

19 ve 20. asırda, idârî mekanizmalar dahil, eğitim sistemi ve kitle iletişim vasıtaları; hâkim felsefik akım, cereyan ve ideolojiler eline geçti. Kamuoyu ve siyasetin vanasının da başında olduklarından istedikleri gibi kanalize etmektedirler. Dolayısıyla, bu cepheden netice almak fevkalâde zor, nerede ise imkânsızdır. Sebebi açık: Bir sefer şartlar eşit, silâhlar mukabil değil! Elbette akıllı bir stratejist, zayıf olduğu noktalardan ileri atılmaz...

* Siyaset, idâre etme, devleti yönetme sanatı olduğuna göre, herkesin bütün bütün ilgilenmemesi düşünülemez. Dolayısıyla, Bediüzzaman'ın neden ve hangi siyasetten kaçmış olduğunu tahlil etmeden, bir iki meseleye veya cümleye bakarak, Bektaşî gibi, “gerisinde hâfız olunmazsa” siyaset stratejisi anlaşılmaz. O siyaseti değil, “din adına ortaya çıkmayı” ve “gayr-i meşrû”, idâre ve asâyişe zarar veren;² akli dağıtıp mânevî bir divane, kalbi dağıtıp mânevî bir dinsiz; fikri dağıtıp mânevî bir ecnebi yapan;³ “zulme sebebiyet veren tarafgir siyasetten” uzaklaşmasını istemiştir. Hele böylesine karmaşık, böylesine hatarlı bir siyaset zemininin bulunduğu bir zamanda, “din adına” ortaya çıkmak ve siyaset yapmayı, dine ve dindarlara yapılacak büyük zulümlerden sayar. Yoksa Bediüzzaman, doğru ve Kur'ân'î yüksek İslâm siyasetinden kaçmayı tavsiye etmez. O takdirde de, “vazifemiz siyaseti dine âlet ve dost yapmaktır”⁴, “demokratlara mânen ve maddeten yardımcı olmak”⁵, “Demokratlarla müttefik”⁶ ve “bir dayanak noktası”⁷ olmaktan söz eder. Uzaklaşmasını istediği diğer bir siyaset de, Deccalizmin güdümündeki “kalbleri bozan”⁸, “dinde hissesi olmayan siyasileri büyük vartalara atan”⁹, “gaddar ve zalim propagandanın, aralarında hadsiz bir mesafe bulunan yalan ve doğruluğu birbirine karıştıran”¹⁰ siyasettir. Öbür yandan, hangi isim ve kimin adına yapılırsa yapılsın, “Menfaati esas tutan canavar”¹¹, “fikri hezeyanlaştıran”¹², “yalancı ve insanlığın maslahatına zıt”¹³ siyasetten de hem fiilen kaçır, hem de kaçınılmasını teşvik eder.

* Dehşetli solculuk (Türkiye'deki diktatörlüğü ve sekülerizmi barındıran) cereyanını, ancak imân hakikatleri durdurabildiğinden¹⁴, bütün kuvvet ve imkâlarla bu noktaya eğilmek icap eder. Komünizm sistem olarak resmen öldü; fakat taraftarları tüm güçleriyle manevî tahribatlarına devam ediyor!

* Din, mânevî değerler herkesin mukaddes malıdır; kimse tekeline alamaz. Hiçbir ferd veya zümre, değil dini, hattâ meslek ve meşrebi de temsil edemez. Ancak, herkes, istidat, kabiliyetine göre dini yaşayabilir, ona ayna olabilir, onun

güzelliklerini aksettirebilir. Hak ve hakikat inhisar altına alınmaz. İman ve Kur'ân nasıl inhisar altına alınabilir? Siz dünyanın usûlünü, kanununu inhisar altına alabilirsiniz. Fakat hakaik-i imaniye ve esâsât-ı Kur'âniye, resmî bir şekilde ve ücret mukabilinde, dünya muamelâtı sûretine sokulmaz.¹⁵

* Siyaset, hissî ve değişken olduğundan ve menfaatlara hizmet ettiğinden meseleleri menfiye kaydırabilir. Dinî meseleler damara dokunduracak şekilde münâkaşa adilmemeli. Siyasetin girdiği yerde his, hislerin de müdahale ettiği yerde münâkaşa vardır.¹⁶

* Siyasî tarafgirlikle başkaları asla dinsizlikle suçlanamaz. Muhaliflere "Dinsizsiniz" dese, onları tecavüze sevk etmektir. Din dahilinde menfî sûrette istimal edilmez.¹⁷

* Siyasî bir cemiyet veya müesseseyi yürütebilmek ve netice alabilmek için çok paraya, yetişmiş elemana ve çeşitli organizasyonlar ile kadrolara ihtiyaç vardır. Oysa, gönüller üzerine müesses bir dâvâ ve hizmet için para ve maddî güçten ziyâde ihlâs, sabır, şevk, sebat, sadakat, bilgi, ilim ve samimiyet lâzım. Bunlar da o kadar çok maddî külfet gerektiren unsurlar değildir. İsteyen az bir gayretle onlara sahip olabilir.¹⁸ Şu halde, mü'minin en büyük güç ve kuvveti ihlâstır. Sırf Allah rızasını gözetmektir.¹⁹ İhlâsın içinde sabır, sebat ve azim de mevcuttur zaten.

Ulvî dâvâ ve hizmetler, "siyaset, cemiyet, parti" değil; gönüller üzerine binâ edilmeli. Haricî vücûdu olanlar kolaylıkla takip, kontrol edilir ve rahatlıkla yönlendirilebilir. Ama, gönüller üzerine müesses bir hareketi her zaman kontrol edip yönlendirmek kolay değildir.

Dipnotlar: 1. Sünûhat, s. 64.; 2. Şuâlar, s. 306.; 3. Kastamonu Lâhikası, s. 34.; 4. Beyanat ve Tenvirler, s. 198.; 5. a.g.e, s. 200.; 6. a.g.e, s. 201.; 7. a.g.e, s. 202.; 8. Emirdağ Lâhikası-2, s. 177.; 9. a.g.e, 51-52.; 10. Hutbe-i Şâmiye, s. 78.; 11. Emirdağ Lâhikâsı-1, s. 204.; 12. Sikke-i Tasdik-i Gaybî, 6.; 13. Münâzarat, s. 53.; 14. Beyanat ve Tenvirler, s. 214.; 15. Şuâlar, s. 405.; 16. Emirdağ Lâhikası, s. 238.; 17. a.g.e s. 67.; 18. a.g. e.; 19. Lem'alar, s. 163.